

OŻALIĆ (2) *vb pf*

o prawdopodobnie jasne (tak w o-); w *inf* a jasne, w pozostałych formach pochylone.

inf ożalić (1). ◇ [plusq 3 sg m był ożalił.] ◇ con 3 sg m by ożalił (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

1. *Oplakać, odbyć po kimś żałobę; lugere Vulg [kogo, czego]* (1) : Przyśfedł pothym Krol dnia fiodemgo by ożalił Dánielá: á przyśzedł do Iámy/ y weyrzrał/ á otho Dániel liedzący miedzy Lwy. *Leop Dan* 14/39; [Y przełthał Krol Dáwid przeciwić sie Abfalonowi/ przetho że iuz był ożalił [consolatus esset] śmierci Amnonowey. *Leop 2.Reg* 13/39 (Linde)].

2. *Odżałować, nie oszczędzić [czego]* (1) : A Rimáłpi z łamoftrzał ięli ptałtwo wálić/ Gdy im łzypow nie złtało/ zdrowia łzło ożalić. W procach ielzcze nádźieia *KmitaSpit* C4.

Synonim: 1. *opłakać*.

Formacje współrdzenne cf *ŻAŁOWAĆ*.